Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

15 päivänä marraskuuta 2012 *

Sisällys

I Asiaa koskevat oikeussäännöt 4

A Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston päätöslauselma 1373 (2001) 4

B Yhteinen kanta 2001/931/YUTP 4

C Asetus (EY) N:o 2580/2001 5

II Asian tausta ja riidanalaiset toimet 6

III Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio 9

IV Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset ja menettely unionin tuomioistuimessa 11

V Valitukset 12

A Valittajan valitus (C-539/10 P) 12

1. Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat 12

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta 12

B Alankomaiden kuningaskunnan valitus (C-550/10 P) 13

1. Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat 13

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta 15

a) Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan tulkinta 15

b) Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdassa asetetut vaatimukset 17

C Valittajan asiassa C-550/10 P väitetysti tekemä vastavalitus

VI Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne 19

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

A Ensimmäinen kanneperuste 19

B Kolmas kanneperuste 20

C Toinen ja neljäs kanneperuste 21

1. Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat 21

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta 22

D Viides kanneperuste 23

1. Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat 23

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta 24

VII Oikeudenkäyntikulut 25

Muutoksenhaku — Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka — Terrorismin torjuminen — Tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvat rajoittavat toimenpiteet — Varojen jäädyttäminen — Yhteinen kanta 2001/931/YUTP — 1 artiklan 4 ja 6 kohta — Asetus (EY) N:o 2580/2001 — 2 artiklan 3 kohta — Järjestön sisällyttäminen terroritekoihin sekaantuneiden henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen luetteloon ja sen säilyttäminen kyseisessä luettelossa — Edellytykset — Toimivaltaisen viranomaisen tekemä päätös — Kansallisen toimenpiteen kumoaminen — Kumoamiskanne — Valituksen tutkittavaksi ottaminen — Omaisuudensuoja — Suhteellisuusperiaate — EY 253 artikla — Perusteluvelvollisuus

Yhdistetyissä asioissa C-539/10 P ja C-550/10 P,

joissa on kyse kahdesta Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, jotka on pantu vireille 18.11.2010 ja 23.11.2010,

Stichting Al-Aqsa (C-539/10 P), kotipaikka Heerlen (Alankomaat), edustajinaan advocaat M. J. G. Uiterwaal ja advocaat A. M. van Eik,

valittajana,

jossa valittajan vastapuolina ja muina osapuolina ovat

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään E. Finnegan, B. Driessen ja R. Szostak,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

jota tukevat

Alankomaiden kuningaskunta, asiamiehinään C. M. Wissels ja M. Bulterman, ja

Euroopan komissio, asiamiehinään S. Boelaert ja P. van Nuffel, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

ja

Alankomaiden kuningaskunta (C-550/10 P), asiamiehinään C. M. Wissels ja M. Noort,

valittajana,

jossa valittajan vastapuolina ja muina osapuolina ovat

Stichting Al-Aqsa, kotipaikka Heerlen (Alankomaat), edustajanaan advocaat A. M. van Eik,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään E. Finnegan, B. Driessen ja R. Szostak,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

Euroopan komissio, asiamiehinään S. Boelaert ja P. van Nuffel, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit R. Silva de Lapuerta, joka hoitaa kolmannen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, K. Lenaerts, G. Arestis, J. Malenovský ja T. von Danwitz (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: V. Trstenjak,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 6.6.2012 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Stichting Al-Aqsa (jäljempänä valittaja) (C-539/10 P) ja Alankomaiden kuningaskunta (C-550/10 P) vaativat valituksillaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-348/07, Al-Aqsa vastaan neuvosto, 9.9.2010 antaman tuomion (Kok., s. II-4575; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin kumosi

— tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätösten 2006/379/EY ja 2006/1008/EY kumoamisesta 28.6.2007 tehdyn neuvoston päätöksen 2007/445/EY (EUVL L 169, s. 58)

— asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätöksen 2007/445 kumoamisesta 20.12.2007 tehdyn neuvoston päätöksen 2007/868/EY (EUVL L 340, s. 100)

— asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätöksen 2007/868 kumoamisesta 15.7.2008 tehdyn neuvoston päätöksen 2008/583/EY (EUVL L 188, s. 21)

— asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätöksen 2008/583 kumoamisesta 26.1.2009 tehdyn neuvoston päätöksen 2009/62/EY (EUVL L 23, s. 25)

— asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä päätöksen 2009/62 kumoamisesta 15.6.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 501/2009 (EUVL L 151, s. 14)

(jäljempänä yhdessä riidanalaiset toimet) valittajaa koskevilta osin.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston päätöslauselma 1373 (2001)*

2 Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvosto hyväksyi 28.9.2001 päätöslauselman 1373 (2001), johon sisältyy laaja-alaisia strategioita terrorismin torjumiseksi ja erityisesti terrorismin rahoituksen estämiseksi. Kyseisen päätöslauselman 1 kohdan c alakohdassa määrätään muun muassa, että kaikkien valtioiden on jäädytettävä viipymättä sellaisten henkilöiden varat, muut rahoituksen lähteet tai taloudelliset resurssit, jotka toteuttavat tai yrittävät toteuttaa terroritekoja, edistävät niiden toteuttamista taikka osallistuvat niihin, sekä tällaisten henkilöiden omistuksessa tai määräysvallassa olevien yhteisöjen ja tällaisten henkilöiden ja yhteisöjen puolesta tai niiden ohjauksessa toimivien henkilöiden ja yhteisöjen varat, muut rahoituksen lähteet tai taloudelliset resurssit.

3 Kyseisessä päätöslauselmassa ei vahvisteta niiden henkilöiden luetteloa, joihin näitä rajoittavia toimenpiteitä on sovellettava.

B *Yhteinen kanta 2001/931/YUTP*

4 Päätöslauselman 1373 (2001) täytäntöön panemiseksi Euroopan unionin neuvosto hyväksyi 27.12.2001 yhteisen kannan 2001/931/YUTP erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi (EYVL L 344, s. 93).

5 Kyseistä yhteistä kantaa sovelletaan sen 1 artiklan 1 kohdan mukaan ”terroritekoihin sekaantuneisiin henkilöihin, ryhmiin ja yhteisöihin, jotka on luetteloitu liitteessä”. Kyseisen artiklan 2 kohdassa määritellään, mitä ”terroritekoihin sekaantuneilla henkilöillä, ryhmillä ja yhteisöillä” tarkoitetaan.

6 Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3, 4 ja 6 kohdassa todetaan seuraavaa:

”3. Tässä yhteisessä kannassa ’terroriteolla’ tarkoitetaan seuraavia tahallisia tekoja, jotka luonteensa tai asiayhteytensä vuoksi voivat aiheuttaa vakavaa haittaa jollekin maalle tai kansainväliselle järjestölle ja jotka määritellään rikokseksi kansallisessa lainsäädännössä, silloin kun ne tehdään tarkoituksena:

i) pelotella vakavasti väestöä tai

ii) pakottaa aiheettomasti viranomaiset tai kansainvälinen järjestö johonkin tekoon tai pidättymään jostakin teosta, tai

iii) tehdä vakavasti epävakaiksi tai tuhota jonkin maan tai kansainvälisen järjestön poliittiset, perustuslailliset, taloudelliset tai sosiaaliset perusrakenteet:

– –

k) terroristiryhmän toimintaan osallistuminen antamalla sille tietoja tai aineellisia välineitä tai rahoittamalla jollakin tavalla sen toimintaa tietoisena siitä, että osallistuminen edistää ryhmän rikollista toimintaa.

– –

4. Liitteessä I oleva luettelo laaditaan tarkkojen tietojen tai sellaisten asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt kyseisiä henkilöitä, ryhmiä tai yhteisöjä koskevan päätöksen, riippumatta siitä, koskeeko päätös terroritekoa, sen yritystä, siihen osallistumista tai sen edistämistä koskevan tutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamista luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella tai tällaisista teoista tuomitsemista. Luetteloon voidaan lisätä henkilöt, ryhmät tai yhteisöt, joilla Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvosto on todennut olevan yhteyksiä terrorismiin ja joille turvallisuusneuvosto on määrännyt seuraamuksia.

Tässä kohdassa ’toimivaltaisella viranomaisella’ tarkoitetaan oikeusviranomaista, tai jos oikeusviranomaisilla ei ole toimivaltaa tässä kohdassa tarkoitetulla alalla, vastaavaa asiassa toimivaltaista viranomaista.

– –

6. Luettelossa olevien henkilöiden ja yhteisöjen nimet tarkistetaan säännöllisin väliajoin, vähintään kuitenkin kerran puolessa vuodessa, sen varmistamiseksi, että niiden säilyttäminen luettelossa on perusteltua.”

C *Asetus (EY) N:o 2580/2001*

7 Neuvosto katsoi, että yhteisessä kannassa 2001/931 määriteltyjen toimenpiteiden toteuttaminen yhteisön tasolla edellytti asetuksen antamista, ja antoi 27.12.2001 asetuksen (EY) N:o 2580/2001 tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi (EYVL L 344, s. 70, ja oikaisu EUVL 2010, L 52, s. 58).

8 Käsitteen ”terroriteko” osalta kyseisen asetuksen 1 artiklan 4 alakohdassa viitataan yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3 kohdassa olevaan määritelmään.

9 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäljempänä 5 ja 6 artiklassa tarkoitettuja poikkeuksia lukuun ottamatta:

a) kaikki 3 kohdassa tarkoitetussa luettelossa mainituille luonnollisille tai oikeushenkilöille, ryhmille tai yhteisöille kuuluvat tai niiden omistamat tai hallussa olevat varat, muut rahoituksen lähteet ja taloudelliset resurssit on jäädytettävä;

b) varoja, muita rahoituksen lähteitä ja taloudellisia resursseja ei saa luovuttaa suoraan tai välillisesti 3 kohdassa tarkoitetussa luettelossa mainittujen luonnollisten henkilöiden, oikeushenkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen käyttöön tai niiden hyväksi.

2. Jäljempänä 5 ja 6 artiklassa tarkoitettuja poikkeuksia lukuun ottamatta on kiellettävä rahoituspalvelujen tarjoaminen 3 kohdassa tarkoitetussa luettelossa mainituille luonnollisille henkilöille, oikeushenkilöille, ryhmille ja yhteisöille tai niiden hyväksi.

3. Neuvosto laatii yksimielisesti luettelon niistä henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin tätä asetusta sovelletaan, tarkastelee ja muuttaa sitä yhteisen kannan 2001/931/YUTP 1 artiklan 4, 5 ja 6 kohdan määräysten mukaisesti. Tähän luetteloon on sisällyttävä:

i) luonnolliset henkilöt, jotka tekevät tai yrittävät tehdä terroriteon taikka osallistuvat terroriteon tekemiseen tai edistävät sellaisen tekemistä;

ii) oikeushenkilöt, ryhmät tai yhteisöt, jotka tekevät tai yrittävät tehdä terroriteon taikka osallistuvat terroriteon tekemiseen tai edistävät sellaisen tekemistä;

iii) oikeushenkilöt, ryhmät tai yhteisöt, joita omistaa tai joissa määräysvaltaa käyttää yksi tai useampi i ja ii alakohdassa tarkoitettu luonnollinen henkilö, oikeushenkilö, ryhmä tai yhteisö, tai

iv) luonnolliset henkilöt, oikeushenkilöt, ryhmät tai yhteisöt, jotka toimivat yhden tai useamman i ja ii alakohdassa tarkoitetun luonnollisen henkilön, oikeushenkilön, ryhmän tai yhteisön puolesta tai ohjauksessa.”

10 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun luettelon alkuperäinen versio (jäljempänä riidanalainen luettelo) laadittiin 27.12.2001 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2001/927/EY (EYVL L 344, s. 83), jossa ei mainittu valittajan nimeä.

11 Kyseinen nimi lisättiin kyseiseen luetteloon asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2002/974/EY kumoamisesta 27.6.2003 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2003/480/EY (EUVL L 160, s. 81).

12 Valittaja säilytettiin riidanalaisessa luettelossa myöhemmillä neuvoston päätöksillä eli muun muassa

— asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2003/480 kumoamisesta 12.9.2003 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2003/646/EY (EUVL L 229, s. 22)

— asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta ja päätöksen 2005/930/EY kumoamisesta 29.5.2006 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2006/379/EY (EUVL L 144, s. 21)

— riidanalaisilla toimilla.

II Asian tausta ja riidanalaiset toimet

13 Käsiteltävän asian ensimmäisten vaiheiden kuvauksen osalta valituksenalaisen tuomion 1 kohdassa viitataan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-327/03, Al-Aqsa vastaan neuvosto, 11.7.2007 antamaan tuomioon, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ratkaisi valittajan kanteen, jossa vaadittiin muun muassa päätöksen 2003/480 osittaista kumoamista.

14 Kyseisen tuomion 15–21 kohdassa todetaan seuraavaa:

”15 Asiakirja-aineistosta ilmenee, että kantaja on Alankomaiden oikeuden mukaan vuonna 1993 perustettu säätiö. Se määrittelee itsensä islamilaiseksi sosiaaliavustusta jakavaksi instituutioksi. Se toteaa, että sen tavoitteena on sen sääntöjen mukaan erityisesti Alankomaissa asuvien palestiinalaisten sosiaalinen suojelu ja elinolojen kohentaminen ja Israelin miehittämillä alueilla asuvien palestiinalaisten avustaminen. – – Kantaja ilmoittaa, ettei se kuulu mihinkään puolueeseen, ja toteaa keränneensä lähes miljoonan euron arvosta lahjoituksia Alankomaissa tilikauden 2001–2002 aikana.

16 Alankomaiden ulkoasiainministeri antoi 3.4.2003 turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373 (2001) ja seuraamuksista vuonna 1977 annetun Alankomaiden lain (Sanctiewet 1977), sellaisena kuin se oli muutettuna 16.5.2002 annetulla lailla, perusteella terrorismin alalla määrättäviä seuraamuksia koskevan vuoden 2003 päätöksen (Sanctieregeling terrorisme 2003; Stcrt. 2003, nro 68, s. 11; jäljempänä Sanctieregeling), jossa muun muassa määrättiin, että kaikki kantajan varat ja taloudelliset resurssit jäädytetään.

17 Sanctieregelingin perusteluista käy ilmi, että Sanctieregeling annettiin sillä perusteella, että oli olemassa näyttöä siitä, että kantaja oli siirtänyt varoja järjestöille, jotka tukevat terrorismia Lähi-idässä, sillä aikaa, kun odotettiin kantajaa koskevan yhteisön päätöksen tekemistä – – asetuksen [N:o 2580/2001] nojalla. Sanctieregelingin perusteluissa täsmennetään, että Sanctieregeling kumotaan, kun tällainen yhteisön päätös tulee voimaan.

18 Kantaja esitti Alankomaiden kuningaskuntaa koskevan hakemuksen [voorzieningenrechterille (turvaamistoimista päättävä tuomioistuin, jäljempänä turvaamistoimista päättävä tuomari)] saadakseen muun muassa täytäntöönpanon lykkäyksen Sanctieregelingissä säädetyille toimenpiteille.

19 [Turvaamistoimista] 13.5.2003 tehdyssä [päätöksessä] turvaamistoimista päättävä tuomari totesi, että Sanctieregeling perustui pääasiallisesti Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienstin (yleinen tiedustelu- ja turvallisuuspalvelu, jäljempänä AIVD) johtajan Alankomaiden ulkoasiainministeriön poliittisten asioiden pääjohtajalle toimittamaan 9.4.2003 päivättyyn viralliseen muistioon – –. Turvaamistoimista päättävä tuomari totesi, että kyseiseen muistioon sisältyi ainoastaan yleisluonteisia toteamuksia, ettei siihen sisältynyt tosiseikkoja koskevia tietoja, jotka tukisivat näitä toteamuksia – –, että Alankomaiden hallitus oli ehdottanut, että se tutkisi itse AIVD:n antamia tietoja, joiden perusteella kyseinen muistio oli laadittu, että kantaja ei ollut riitauttanut kyseisen hallituksen intressiä pitää nämä tiedot salaisina ja että kantaja oli lisäksi hyväksynyt tällaisen toimintatavan – –. Tässä yhteydessä turvaamistoimista päättävä tuomari huomautti, että se, että tuomari tutki merkityksellisiä asiakirjoja luottamuksellisesti, – – oli – – hyväksyttävää – – yleiseen järjestykseen liittyvien seikkojen perusteella – –. Turvaamistoimista päättävä tuomari määräsi näin ollen, että Alankomaiden hallituksen oli annettava sille mahdollisuus saada tutustua luottamuksellisesti luottamuksellisia tietoja sisältävään AIVD:n asiakirja-aineistoon, johon edellä mainittu muistio perustui. Alankomaiden hallitus noudatti [tätä päätöstä], ja turvaamistoimista päättävä tuomari tutustui 21.5.2003 asianomaiseen asiakirja-aineistoon AIVD:n toimitiloissa.

20 [Turvaamistoimista 3.6.2003 annetussa toisessa ratkaisussa (jäljempänä turvaamistoimista annettu tuomio)] turvaamistoimista päättävä tuomari hylkäsi kantajan kanteen. [Kyseisen tuomion] 3.2 kohdassa turvaamistoimista päättävä tuomari katsoi tutkintansa perusteella, että AIVD:n toteamukset olivat riittäviä AIVD:n sen päätelmän oikeuttamiseksi, jonka mukaan kantajan Alankomaissa keräämät varat oli käytetty Hamasin Palestiinan islamilaisliikkeeseen yhdistettävien järjestöjen hyväksi, ja myös sen päätelmän oikeuttamiseksi, jonka mukaan useat näistä Hamasiin yhdistettävistä järjestöistä luovuttivat varoja käytettäviksi Hamasin terroritoiminnan toteuttamista tai sen edistämistä varten. [Saman tuomion] 3.3 kohdassa turvaamistoimista päättävä tuomari lisäsi, että se ei ollut havainnut mitään, mikä osoittaisi, että AIVD olisi suorittanut sille tiedustelu- ja turvallisuuspalveluista annetussa laissa (Wet op de inlichtignen- en veiligheidsdiensten) annetun tehtävän virheellisesti.

21 Sanctieregeling kumottiin 3.8.2003 (Stcrt. 2003, nro 146[, s. 9]).”

15 Valittaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 19.9.2003 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan päätökset 2003/480 ja 2003/646 valittajaa koskevilta osin. Koska kyseiset päätökset kumottiin ja korvattiin myöhemmillä päätöksillä oikeudenkäynnin aikana ja koska valittaja ilmoitti mukauttavansa vaatimuksiaan tämän muutoksen mukaisesti, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että se saattoi tutkia ainoastaan päätöstä,

joka oli vielä voimassa suullisen käsittelyn päättymisen hetkellä, eli päätöstä 2006/379. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi kyseisen päätöksen edellä mainitussa asiassa Al-Aqsa vastaan neuvosto antamassaan tuomiossa valittajaa koskevilta osin sillä pääasiallisella perusteella, että kyseistä päätöstä ei ollut perusteltu riittävällä tavalla.

16 Asian myöhemmät vaiheet on tiivistetty valituksenalaisen tuomion 3–10 kohdassa seuraavasti:

”3 [Neuvosto] ilmoitti kantajalle 23.4.2007 päivätyllä kirjeellä, että sen mukaan perusteet, joihin oli vedottu kantajan kirjaamiseksi alun perin [riidanalaiseen luetteloon], olivat edelleen päteviä ja että se aikoi näin ollen säilyttää kantajan kyseisessä luettelossa. Tähän kirjeeseen oli liitetty neuvoston esittämät perustelut. Kantajalle ilmoitettiin myös, että sillä oli mahdollisuus esittää neuvostolle huomautuksia sen aikomuksesta säilyttää kantaja riidanalaisessa luettelossa samoin kuin neuvoston tämän osalta esittämistä perusteluista sekä kaikki asiakirjat näiden huomautustensa tueksi yhden kuukauden kuluessa.

4 Kyseiseen kirjeeseen liitetyissä perusteluissa neuvosto totesi seuraavaa:

’[Kantaja] perustettiin vuonna 1993 Alankomaissa Alankomaiden oikeuden mukaiseksi säätiöksi. Se keräsi varoja tietyille järjestöille, jotka kuuluivat palestiinalaisliike Hamasiin, joka mainitaan – – yhteisen kannan [2001/931] 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja sellaisia ryhmiä koskevassa luettelossa, jotka ovat sekaantuneet terroritekoihin. Useat näistä järjestöistä luovuttavat varoja terroritekojen toteuttamista tai niiden toteuttamisen edistämistä varten. Nämä teot kuuluvat yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3 kohdan k [ala]kohdan soveltamisalaan ja ne toteutetaan mainitun yhteisen kannan 1 artiklan 3 kohdan i ja iii [ala]kohdassa mainituissa tarkoituksissa.

[Kantaja] kuuluu täten asetuksen – – N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan ii [ala]kohdan soveltamisalaan.

[Alankomaiden] ulkoasiainministeri ja valtiovarainministeri päättivät 3.4.2003 tehdyllä ministerin päätöksellä DJZ/BR/219-03 (nimeltään Sanctieregeling Terrorisme), joka julkaistiin Alankomaiden Staatscourantissa (virallinen lehti) 7.4.2003, jäädyttää kaikki [kantajan] varat. Tämä päätös vahvistettiin Haagin piirituomioistuimen siviilioikeudellisten asioiden jaoston puheenjohtajan 3.6.2003 antamalla tuomiolla LJN AF9389. Tässä tuomiossa todetaan, että [kantajaa] on pidettävä Hamasia tukevana sekä sen terroritoiminnan toteuttamiseen tai edistämiseen myötävaikuttavana järjestönä.

[Kantajaa] koskevan päätöksen on siten tehnyt yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen.

Neuvosto on vakuuttunut, että perustelut, jotka oikeuttivat [kantajan] kirjaamisen [riidanalaiseen luetteloon], ovat edelleen päteviä.’

5 On kiistatonta, että ministerin päätös ja tuomio, joihin mainitussa perusteluja koskevassa selostuksessa on näin vedottu, ovat Sanctieregeling sekä välitoimista annettu tuomio.

6 Kantaja toimitti 25.5.2007 päivätyllä kirjeellä neuvostolle vastauksena esittämänsä huomautukset. Kantaja arvosteli sekä neuvoston esittämiä asiaperusteluja kantajan säilyttämiseksi riidanalaisessa luettelossa että neuvoston noudattamaa menettelyä.

7 – – Neuvosto teki 28.6.2007 päätöksen [2007/445]. Neuvosto säilytti kyseisellä päätöksellä kantajan nimen riidanalaisessa luettelossa.

8 [Kyseisen] päätöksen johdanto-osan [kuudennen] perustelukappaleen sanamuoto on seuraava:

’Neuvosto on asetuksen – – N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti tarkastellut kaikilta osin luetteloa henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joihin asetusta – – N:o 2580/2001 sovelletaan. Tarkastelun yhteydessä se on ottanut huomioon tiettyjen henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen neuvostolle toimittamat huomautukset ja asiakirjat.’

9 [Kyseisen] päätöksen johdanto-osan viides perustelukappale kuuluu seuraavasti:

’Tämän tarkastelun tuloksena neuvosto katsoo, että tämän päätöksen liitteessä olevaan luetteloon merkityt henkilöt, ryhmät ja yhteisöt ovat sekaantuneet – – yhteisen kannan [2001/931] 1 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuihin terroritekoihin, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt mainitun yhteisen kannan 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun näitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä koskevan päätöksen ja että näihin henkilöihin, ryhmiin ja yhteisöihin olisi edelleen kohdistettava asetuksessa – – N:o 2580/2001 säädettyjä erityisiä rajoittavia toimenpiteitä.’

10 [Päätös 2007/445] annettiin kantajalle tiedoksi 29.6.2007 päivätyllä neuvoston kirjeellä. Tiedoksiantokirjeeseen liitetyt perustelut (jäljempänä perustelut) ovat samat kuin 23.4.2007 päivättyyn neuvoston kirjeeseen liitetyt perustelut – –”

III Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

17 Valittaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 12.9.2007 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa päätöksen 2007/445 valittajaa koskevilta osin

— toteaa, ettei asetusta N:o 2580/2001 voida soveltaa valittajaan

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Neuvosto vaati, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää kanteen kokonaisuudessaan perusteettomana ja velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 Alankomaiden kuningaskunta ja Euroopan yhteisöjen komissio, jotka hyväksyttiin unionin yleisessä tuomioistuimessa väliintulijoiksi, tukivat neuvoston vaatimuksia.

20 Koska neuvosto teki oikeudenkäynnin aikana päätökset 2007/868, 2008/583 ja 2009/62 ja antoi asetuksen N:o 501/2009, joilla kumottiin ja korvattiin ensiksi päätös 2007/445 ja tämän jälkeen kukin näistä kolmesta päätöksestä, valittaja pyysi kullakin kerralla saada mukauttaa alkuperäisiä vaatimuksiaan siten, että sen kanne koskee myös viimeksi mainittujen päätösten ja kyseisen asetuksen kumoamista valittajaa koskevilta osin. Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi nämä pyynnöt valituksenalaisen tuomion 31–45 kohdassa.

21 Valittaja vetosi vaatimustensa tueksi pääasiallisesti viiteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koski yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 1, 2 ja 4 kohdan sekä asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan rikkomista. Toinen kanneperuste koski suhteellisuusperiaatteen loukkaamista. Kolmas kanneperuste koski yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan sekä olennaisen menettelymääräyksen rikkomista. Neljäs kanneperuste koski omaisuudensuojaa koskevan perusoikeuden loukkaamista. Viimeiseksi viides kanneperuste koski EY 253 artiklassa määrätyn perusteluvelvollisuuden rikkomista.

22 Unionin yleinen tuomioistuin tutki ensiksi ensimmäisen kanneperusteen, joka jakautui neljään osaan, jotka koskivat sitä, ettei valittaja ollut yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu henkilö, ryhmä tai yhteisö, ettei valittajaa koskevaa päätöstä ollut tehnyt kyseisen artiklan 4 kohdassa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen, ettei ollut osoitettu, että valittajan tarkoituksena oli edistää terroritekojen toteuttamista, ja lopuksi, ettei valittajan voitu enää katsoa edistävän tällaisten tekojen toteuttamista.

23 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kaikki nämä osat perusteettomina.

24 Ensimmäisen kanneperusteen toisesta osasta unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 97–102 kohdassa muun muassa, että kun otetaan huomioon yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan asiayhteys ja tarkoitus, kyseisessä säännöksessä ei edellytetä, että kansallinen ”päätös” tehdään rikosasiassa ilmaisun suppeassa merkityksessä. On ainoastaan tarpeen, että kyseinen päätös sisältyy sellaiseen kansalliseen menettelyyn, jonka tarkoituksena on suoraan ja pääasiallisesti ennaltaehkäisevän tai rangaistuksenomaisen toimenpiteen kohdistaminen asianomaiseen terrorismin torjumisen nimissä ja sillä perusteella, että asianomainen on sekaantunut terrorismiin. Käsiteltävässä asiassa turvaamistoimista annettu tuomio liittyy riittävän suorasti kansalliseen menettelyyn, jonka tarkoituksena on pääasiallisesti asettaa taloudellinen seuraamus valittajalle eli jäädyttää valittajan varat Sanctieregelingin nojalla sen perusteella, että valittaja on sekaantunut terrorismiin.

25 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 104 ja 105 kohdassa, että turvaamistoimista annettu tuomio, tarkasteltuna yhdessä Sanctieregelingin kanssa, näyttää asian kannalta merkityksellisen kansallisen lainsäädännön valossa olevan toimivaltaisen viranomaisen tekemä päätös, joka vastaa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan määritelmää, ja että sillä voidaan siten lähtökohtaisesti perustella sellaisenaan asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan nojalla toteutettu valittajan varojen jäädyttämistä koskeva toimenpide.

26 Ensimmäisen kanneperusteen kolmannesta osasta unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 127 kohdassa, että kun otetaan huomioon turvaamistoimista 13.5.2003 tehty päätös sekä turvaamistoimista annettu tuomio, neuvosto pystyi arviointivirhettä tekemättä katsomaan, että valittaja oli yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3 kohdan k alakohdassa tarkoitetulla tavalla tietoinen siitä, että sen varojenkeruutoiminnalla ja varojen luovuttamisella käytettäviksi edistettiin terroristiryhmän, joka esillä olevassa asiassa on Hamas, rikollista toimintaa. Valituksenalaisen tuomion 128 kohdan mukaan turvaamistoimista päättävän tuomarin AIVD:n muistion ja sitä tukevan asiakirja-aineiston perusteella tekemistä tosiseikkoja koskevista toteamuksista ja arvioinneista ilmeni, että kyseinen tuomari oli ilmeisen vakuuttunut siitä, että valittaja tiesi, että sen varat käytettiin viime kädessä terroritoimintaan.

27 Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin tutki kolmannen kanneperusteen, jonka se hyväksyi. Kyseisessä kanneperusteessa valittaja väitti, että neuvosto ei ollut tarkistanut lainkaan sitä, oliko valittajan säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa aiheellista, ja oli näin ollen rikkonut yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohtaa, asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohtaa ja olennaista menettelymääräystä.

28 Sen jälkeen, kun unionin yleinen tuomioistuin oli valituksenalaisen tuomion 161–169 kohdassa palauttanut mieliin oikeuskäytäntönsä, joka koskee asianomaisen kansallisen menettelyn myöhempien vaiheiden merkitystä tutkittaessa henkilön säilyttämistä riidanalaisessa luettelossa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan mukaisesti, se katsoi kyseisen tuomion 172 kohdassa, että siitä lähtien, kun Sanctieregeling kumottiin Alankomaiden oikeusjärjestyksessä, turvaamistoimista annettua tuomiota, joka oli erottamaton kokonaisuus Sanctieregelingin kanssa, ei voitu pätevästi pitää perustana valittajan varojen jäädyttämistä koskevalle yhteisön toimelle.

29 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 173–180 kohdassa, että koska Sanctieregeling lakkasi lopullisesti tuottamasta oikeusvaikutuksia sen kumoamisen johdosta, näin oli myös välttämättä oltava niiden oikeusvaikutusten osalta, jotka liittyvät turvaamistoimista annettuun tuomioon, jolla oli vain yksinkertaisesti kieltäydytty lykkäämästä Sanctieregelingin vaikutuksia ja joka sisälsi vain väliaikaisen arvioinnin. Sillä, ettei valittaja ollut tehnyt valitusta turvaamistoimista annetusta tuomiosta eikä nostanut kannetta pääasiassa, ei ollut merkitystä. Neuvosto oli siis ylittänyt harkintavaltansa rajat, kun se oli säilyttänyt valittajan toistaiseksi riidanalaisessa luettelossa säännöllisin väliajoin suoritettavan valittajan tilanteen tarkistamisen yhteydessä.

30 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 183 ja 184 kohdassa, että koska kolmas kanneperuste oli hyväksyttävä, riidanalaiset toimet oli kumottava, eikä muita valittajan kanneperusteita ja väitteitä ollut tarpeen tutkia, joten myös lausunnon antaminen vaatimuksesta, joka koski asetuksen N:o 2580/2001 toteamista lainvastaiseksi EY 241 artiklan nojalla, raukesi.

31 Valituksenalaisen tuomion tuomiolauselmassa unionin yleinen tuomioistuin yhtäältä kumosi riidanalaiset toimet valittajaa koskevilta osin ja toisaalta hylkäsi kanteen muilta osin.

IV Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset ja menettely unionin tuomioistuimessa

32 Valittaja vaatii asiassa C-539/10 P tekemällään valituksella, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin valittaja esittää tämän tuomion perusteluja vastaan valitusperusteita ja argumentteja ja antaa asiassa uuden ratkaisun, jossa valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset hyväksytään siten, että niitä perusteluita, joihin valituksenalainen tuomio perustuu, parannetaan

— velvoittaa neuvoston korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

33 Neuvosto vaatii, että unionin tuomioistuin

— ensisijaisesti jättää valituksen tutkimatta

— toissijaisesti hylkää valituksen perusteettomana

— velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

34 Alankomaiden kuningaskunta vaatii, että unionin tuomioistuin ensisijaisesti jättää valittajan valituksen tutkimatta ja toissijaisesti hylkää valittajan esittämät valitusperusteet.

35 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin jättää valittajan valituksen tutkimatta.

36 Alankomaiden kuningaskunta vaatii asiassa C-550/10 P tekemällään valituksella, että unionin tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen tuomion, palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja velvoittaa vastapuolen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

37 Valittaja vaatii kyseiseen valitukseen antamassaan vastineessa, että unionin tuomioistuin

— hylkää Alankomaiden kuningaskunnan valituksen

— kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin valittaja esittää tämän tuomion perusteluja vastaan valitusperusteita ja argumentteja ja antaa asiassa uuden ratkaisun, jossa valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset hyväksytään siten, että niitä perusteluita, joihin valituksenalainen tuomio perustuu, parannetaan

— velvoittaa Alankomaiden kuningaskunnan korvaamaan tästä oikeudenkäynnistä aiheutuvat oikeudenkäyntikulut ja vahvistaa unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa antaman määräyksen oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

38 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin hyväksyy Alankomaiden kuningaskunnan valituksen, kumoaa valituksenalaisen tuomion ja palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen.

39 Asiat C-539/10 P ja C-550/10 P yhdistettiin unionin tuomioistuimen presidentin 4.2.2011 antamalla määräyksellä kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.

V Valitukset

A *Valittajan valitus (C-539/10 P)*

1. Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

40 Valittaja väittää, että sen valitus on otettava tutkittavaksi, vaikka se koskeekin muiden kuin valituksenalaisen tuomion keskeisten osien kumoamista. Kyseiseen tuomioon nimittäin sisältyy tiettyjä vahingollisia toteamuksia. Jos Alankomaiden kuningaskunta antaisi kyseisten toteamusten mukaisesti uuden ministerin päätöksen, jota neuvosto tämän jälkeen käyttäisi kirjatakseen valittajan uudelleen riidanalaiseen luetteloon, olisi käytävä uudelleen läpi pitkä ja kallis menettely. Lisäksi tällaisessa menettelyssä olisi olemassa vaara siitä, ettei valittaja enää voisi vedota unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa hylkäämiin kanneperusteisiin oikeusvoiman vuoksi.

41 Vastauskirjelmässään valittaja lisää, että osa valittajan vaatimuksista hylättiin ensimmäisessä oikeusasteessa Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklassa tarkoitetulla tavalla. Se ei nimittäin ollut vaatinut pelkästään sitä, että unionin yleinen tuomioistuin kumoaa riidanalaiset toimet, vaan myös sitä, että unionin yleinen tuomioistuin toteaa, ettei kyseisten toimien perustana olevaa asetusta N:o 2580/2001 sovelleta siihen. Unionin yleinen tuomioistuin oli hyväksynyt ainoastaan sen ensimmäisen vaatimuksen ja oli hylännyt kanteen muilta osin. Lisäksi se, että ensimmäinen kanneperuste oli hylätty perusteettomana, oli ratkaisevaa sen kannalta, että kanne hylättiin muilta osin. Ainoastaan asetuksen N:o 2580/2001 sovellettavuutta sellaisenaan koskevaa tuomiota voidaan soveltaa varojen jäädyttämistä koskeviin myöhempiin päätöksiin ja ainoastaan tällaisen tuomion perusteella vältetään tarve nostaa uudelleen kumoamiskanteita tällaisista päätöksistä, joita myös todennäköisesti tullaan tekemään.

42 Neuvosto, Alankomaiden kuningaskunta ja komissio väittävät, että valittajan valitus on jätettävä tutkimatta, ja vetoavat muun muassa siihen, että kyseinen valitus ei koske valituksenalaisen tuomion tuomiolauselmaa vaan kyseisen tuomion perusteluja ja että valittajan vaatimuksia ei ollut hylätty unionin yleisessä tuomioistuimessa Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklassa tarkoitetulla tavalla.

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

43 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen, sellaisena kuin sitä sovellettiin valituksen tekohetkellä, 113 artiklan 1 kohdan mukaan valituksessa voidaan vaatia unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun kumoamista kokonaan tai osittain.

44 Käsiteltävässä asiassa valittajan valituksessa ei kuitenkaan vaadita valituksenalaisen tuomion eli sen tuomiolauselman kumoamista edes osittain (ks. vastaavasti asia C-263/09 P, Edwin v. SMHV, tuomio 5.7.2011, Kok., s. I-5853, 83–85 kohta ja asia C-329/09 P, Iride v. komissio, tuomio 21.12.2011, 48 kohta) vaan ainoastaan kyseisen tuomion tiettyjen perusteluiden muuttamista, kuten valittaja itse myöntää valituksessaan.

45 Valittajan riidanalaisten toimien kumoamista koskeva vaatimus nimittäin hyväksyttiin ensimmäisessä oikeusasteessa valittajan kolmannen kanneperusteen perusteella, ja valittaja vaatii ainoastaan ensimmäisen kanneperusteen kahta osaa, jotka unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi, koskevien perusteluiden muuttamista.

46 Lisäksi vaatimuksesta, joka koskee sen toteamista, ettei asetusta N:o 2580/2001 voida soveltaa, ja jonka unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 2 kohdassa, on todettava, että valittaja on korostanut tätä seikkaa ainoastaan vastauskirjelmänsä perusteluissa eikä ole vaatinut valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman kyseisen osan kumoamista.

47 Tässä tilanteessa valitusta ei voida ottaa tutkittavaksi.

48 Tätä päätelmää ei voida kumota valittajan esittämien oikeusvoimaa koskevien väitteiden perusteella.

49 Oikeusvoima ulottuu nimittäin ainoastaan tuomion perusteluihin, jotka ovat tuomion tuomiolauselman tarpeellinen tuki ja joita ei tämän takia voida tuomiolauselmasta erottaa (ks. asia C-310/97 P, komissio v. AssiDomän Kraft Products ym., tuomio 14.9.1999, Kok., s. I-5363, 54 kohta; yhdistetyt asiat C-442/03 P ja C-471/03 P, P&O European Ferries (Vizcaya) ja Diputación Foral de Vizcaya v. komissio, tuomio 1.6.2006, Kok., s. I-4845, 44 ja 47 kohta ja asia C-221/10 P, Artegodan v. komissio, tuomio 19.4.2012, 87 kohta). Käsiteltävässä asiassa ainoastaan ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyyn kolmanteen kanneperusteeseen, jonka unionin yleinen tuomioistuin katsoi olevan perusteltu, liittyviä perusteluita ei voida erottaa valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 1 kohdassa julistetusta riidanalaisten toimien kumoamisesta.

50 Edellä esitetystä seuraa, että valittajan tekemä valitus on jätettävä tutkimatta.

B *Alankomaiden kuningaskunnan valitus (C-550/10 P)*

1. Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

51 Ainoassa valitusperusteessaan Alankomaiden kuningaskunta arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se tulkitsi virheellisesti yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 ja 6 kohtaa ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohtaa, kun se katsoi, ettei turvaamistoimista annettua tuomiota voitu enää Sanctieregelingin kumoamisen jälkeen käyttää perustana valittajan sisällyttämiselle riidanalaiseen luetteloon.

52 Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi Alankomaiden kuningaskunnan mukaan virheellisesti yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohtaa, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 85–87 kohdassa, että turvaamistoimista annettua tuomiota voitiin yhdessä Sanctieregelingin kanssa pitää ”toimivaltaisen viranomaisen päätöksenä”.

53 Kyseinen tuomio täyttää nimittäin Alankomaiden kuningaskunnan mukaan sellaisenaan unionin yleisen tuomioistuimen muotoilemat täsmälliset kriteerit (asia T-341/07, Sison v. neuvosto, tuomio 30.9.2009, Kok., s. II-3625, 111 kohta), joiden mukaan päätöksen on sisällyttävä sellaiseen kansalliseen menettelyyn, jonka tarkoituksena on suoraan ja pääasiallisesti ennaltaehkäisevän tai rangaistuksenomaisen toimenpiteen kohdistaminen asianomaiseen terrorismin torjumisen nimissä ja sillä perusteella, että asianomainen on osallistunut terrorismiin. Turvaamistoimista päättävän tuomarin

päätös, joka koskee valittajan osallistumista terrorismin rahoittamiseen, on olennainen osa sen antamaa ratkaisua, joka on lisäksi annettu kansallisessa menettelyssä, jonka tarkoituksena on kohdistaa valittajaan ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä terrorismin torjumiseksi.

54 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi Alankomaiden kuningaskunnan mukaan valituksenalaisen tuomion 172 ja 180 kohdassa virheellisesti neuvostolla yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan nojalla säännöllisin väliajoin suoritettavan tarkistamisen yhteydessä olevia velvoitteita, kun se päätteli, että Sanctieregelingin kumoamisesta seurasi automaattisesti se, ettei valittajan säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa ollut enää perusteltua.

55 Vaikka kyseinen kumoaminen on seikka, joka on otettava huomioon säännöllisin väliajoin suoritettavan tarkistamisen yhteydessä, neuvoston oli Alankomaiden kuningaskunnan mukaan myös otettava huomioon kyseisen kumoamisen syy. Käsiteltävässä asiassa kumoaminen ei johtunut siitä käsityksestä, että valittajan varojen jäädyttämistä koskeva toimenpide ei ollut enää tarpeen, vaan halusta välttää kansallisen toimenpiteen ja yhteisön asetuksen välinen päällekkäisyys, kuten Sanctieregelingin kumoamista koskevan ministerin päätöksen perusteluissa mainittiin. Tässä tilanteessa neuvostolla oli oikeus katsoa, ettei Sanctieregelingin kumoamisesta automaattisesti seurannut, ettei valittajaa ollut enää säilytettävä riidanalaisessa luettelossa.

56 Komissio tukee Alankomaiden kuningaskunnan kantaa ja lisää, että riidanalaisten toimien perusteluista voidaan päätellä, että neuvosto piti pelkkää turvaamistoimista annettua tuomiota ”toimivaltaisen viranomaisen päätöksenä”. Joka tapauksessa on otettava huomioon neuvoston unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyssä menettelyssä esittämä väite, jonka mukaan se oli perustanut riidanalaiset toimet pelkkään turvaamistoimista annettuun tuomioon.

57 Komissio korostaa lisäksi sitä, ettei turvaamistoimista annetussa tuomiossa käsitelty sitä, osallistuiko valittaja terrorismiin, ainoastaan liitännäisesti ja epäsuorasti. Voidakseen ratkaista, oliko Sanctieregelingin täytäntöönpanoa lykättävä, turvaamistoimista päättävän tuomarin oli pitänyt tutkia – minkä se myös oli tehnyt – keskeistä kysymystä siitä, oliko olemassa riittävästi näyttöä, jotta voitiin katsoa, että valittaja oli kerännyt varoja Hamasiin yhdistettävien järjestöjen hyväksi, jotka luovuttavat varoja terroritekojen toteuttamista tai niiden toteuttamisen edistämistä varten.

58 Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin sovelsi sen mukaan väärin yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohtaa, kun se ei ottanut huomioon Sanctieregelingin kumoamista koskevia perusteluita eikä sitä, ettei valittaja ollut tehnyt valitusta turvaamistoimista annetusta tuomiosta eikä nostanut kannetta pääasiassa.

59 Valittaja katsoo sen sijaan yhtäältä, ettei turvaamistoimista annettu tuomio sellaisenaan täytä niitä erityisiä kriteerejä, jotka unionin yleinen tuomioistuin on asettanut sille, että kyseessä on yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu päätös. Kyse ei etenkään ole kansallisesta menettelystä, jonka tarkoituksena on suoraan ja pääasiallisesti ennaltaehkäisevän tai rangaistuksenomaisen toimenpiteen kohdistaminen asianomaiseen. Turvaamistoimista päättävällä tuomarilla on ainoastaan rajoitettu toimivalta. Se antaa väliaikaisen ratkaisun ja se ei voi antaa vahvistustuomiota. Sen asiassa tekemä intressivertailu on väistämättä rajallinen. Se, että kyseinen tuomari hylkää valittajan hakemuksen, jossa vaaditaan, että Alankomaiden kuningaskuntaa kielletään pitämästä voimassa valittajan varojen jäädyttämistä koskevaa toimenpidettä, ei näin ollen merkitse kyseisen jäsenvaltion toimien hyväksymistä.

60 Toisaalta valittaja korostaa sitä, että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla kansallisella päätöksellä on ratkaiseva merkitys tehtäessä päätöstä, jolla henkilö säilytetään riidanalaisessa luettelossa. Alankomaiden kuningaskunnan tulkinta antaisi neuvostolle vapauden, joka ei olisi yhteensopiva sen, että varojen jäädyttäminen on erittäin vahingollista, eikä oikeudellisen suojan kanssa.

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

61 Ainoassa valitusperusteessaan Alankomaiden kuningaskunta väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, ettei kansallisessa oikeudessa enää ollut Sanctieregelingin kumoamisen jälkeen ”perustaa”, jolla oikeudellisesti riittävällä tavalla oikeutetaan valittajan säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa.

62 Sen ratkaisemiseksi, onko kyseinen valitusperuste perusteltu, on tutkittava, onko unionin yleinen tuomioistuin katsonut perustellusti, että riidanalaiset toimet oli toteutettu tarkkojen tietojen tai sellaisten asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen oli tehnyt yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan mukaista määritelmää vastaavan valittajaa koskevan päätöksen, mutta että Sanctieregelingin kumoaminen sulki pois valittajan säilyttämisen riidanalaisessa luettelossa.

63 Tässä tarkoituksessa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 ja 6 kohdan, joihin asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa viitataan, tulkinnassa on otettava huomioon niiden sanamuoto mutta myös niiden asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osia ne ovat (ks. mm. asia C-156/98, Saksa v. komissio, tuomio 19.9.2000, Kok., s. I-6857, 50 kohta; asia C-162/09, Lassal, tuomio 7.10.2010, Kok., s. I-9217, 49 kohta ja yhdistetyt asiat C-509/09 ja C-161/10, eDate Advertising ja Martinez, tuomio 25.10.2011, Kok., s. I-10269, 54 kohta). Lisäksi on otettava huomioon käsiteltävän asian erityispiirteet.

a) Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan tulkinta

64 Aluksi on todettava, että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan sanamuodon mukaan riidanalainen luettelo laaditaan tarkkojen tietojen tai sellaisten asiaan liittyvien seikkojen perusteella, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen on tehnyt kyseisiä henkilöitä, ryhmiä tai yhteisöjä koskevan päätöksen, riippumatta siitä, koskeeko päätös terroritekoa, sen yritystä, siihen osallistumista tai sen edistämistä koskevan tutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamista luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön perusteella tai tällaisista teoista tuomitsemista.

65 Kyseisen 4 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen virkkeen mukaan kyseiseen luetteloon voidaan lisätä henkilöt, ryhmät tai yhteisöt, joilla Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvosto on todennut olevan yhteyksiä terrorismiin ja joille turvallisuusneuvosto on määrännyt seuraamuksia.

66 Saman 4 kohdan toisen alakohdan mukaan ”toimivaltaisella viranomaisella” tarkoitetaan kyseisessä kohdassa oikeusviranomaista, tai jos oikeusviranomaisilla ei ole toimivaltaa tässä kohdassa tarkoitetulla alalla, vastaavaa asiassa toimivaltaista viranomaista.

67 Seuraavaksi on todettava asetuksen N:o 2580/2001 ja yhteisen kannan 2001/931 keskeisestä tavoitteesta, että niiden johdanto-osien perustelukappaleista seuraa, että niillä pyritään taistelemaan kansainvälistä terrorismia vastaan katkaisemalla siltä rahoitus jäädyttämällä sellaisten henkilöiden ja yhteisöjen varat ja taloudelliset resurssit, joiden epäillään osallistuvan kansainväliseen terrorismiin liittyvään toimintaan (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-402/05 P ja C-415/05 P, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomio 3.9.2008, Kok., s. I-6351, 169 ja 222 kohta, jotka koskevat tiettyihin Osama bin Ladenia, al-Qaida-verkostoa ja Talebania lähellä oleviin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvia erityisiä rajoittavia toimenpiteitä). Kyseisillä toimilla ei siis pyritä täydentämään ja tukemaan kansallisia rikosoikeudenkäyntejä vaan ehkäisemään uusien terroritekojen toteuttamista.

68 Lisäksi viittauksesta kansalliseen päätökseen ja maininnoista ”tarkkojen tietojen” ja ”luotettavien ja uskottavien todisteiden tai näytön” seuraa, että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan tavoitteena on suojella asianomaisia henkilöitä varmistamalla, että heidät sisällytetään riidanalaiseen

luetteloon ainoastaan riittävän vankan tosiseikaston perusteella, ja että kyseisellä yhteisellä kannalla pyritään saavuttamaan kyseinen tavoite siten, että siinä edellytetään kansallisen viranomaisen tekemää päätöstä.

69 Koska Euroopan unionilla ei ole mahdollisuutta tutkia itse tietyn henkilön osallistumista terroritekoihin, kyseisen edellytyksen tarkoituksena on varmistaa, että asianomaisen henkilön osallistumisesta terrorismiin on olemassa luotettavia ja uskottavia todisteita tai näyttöä, jota tai joita kansalliset viranomaiset pitävät luotettavina ja joka tai jotka ovat johtaneet siihen, että kyseiset viranomaiset ovat ainakin toteuttaneet tutkintatoimia, ilman, että edellytetään, että kansallinen päätös on tehty tietyssä oikeudellisessa muodossa tai että se on julkaistu tai annettu tiedoksi.

70 Asianomaisten henkilöiden suojelua ei vaaranneta, jos kansallisen viranomaisen tekemä päätös ei sisälly menettelyyn, jonka tarkoituksena on rangaistuksien määrääminen, vaan menettelyyn, jonka kohteena ovat ennaltaehkäisevät toimenpiteet. Tässä yhteydessä on otettava huomioon se, että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa viitataan ”tutkinnan tai syytteeseenpanon aloittamiseen” ilman, että siinä täsmennetään tarkemmin kyseisen tutkinnan tai syytteeseenpanon luonnetta tai ominaispiirteitä.

71 Asianomaisten henkilöiden suojelu on taattu myös silloin, kun kansallisen viranomaisen tekemällä päätöksellä ei aloiteta tutkintaa vaan tehdään tutkinnasta johtopäätökset ja kohdistetaan asianomaiseen henkilöön ennaltaehkäisevä toimenpide, jossa ei ole kyse rangaistukseen tuomitsemisesta.

72 Kyseistä päätelmää tukee tämän tuomion 65 kohdassa mainittu seikka, jonka mukaan riidanalaiseen luetteloon sisällyttäminen voi perustua myös Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston asettamaan pakotteeseen. Koska tällaiset pakotteet eivät yleensä ole luonteeltaan rikosoikeudellisia, käsiteltävässä asiassa Sanctieregelingissä määrätyn kaltainen varojen jäädyttäminen on nimittäin aivan rinnastettavissa kyseisen turvallisuusneuvoston asettamaan pakotteeseen.

73 Edellä esitetystä seuraa, että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa mahdollistetaan se, että neuvosto voi perustaa ratkaisunsa päätökseen, joka on tehty tutkinnan, joka koskee asianomaisen henkilön osallistumista terrorismin rahoittamiseen, seurauksena ja jossa toteutetaan varojen jäädyttämisen kaltaisia ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä.

74 Sanctieregelingin antamisesta vastuussa olevan kahden ministerin lisäksi myös turvaamistoimista päättävä tuomari – sen jälkeen, kun hän oli saanut tutustua AIVD:n luottamukselliseen asiakirja-aineistoon – on käsiteltävässä asiassa pitänyt luotettavina AIVD:n tietoja, jotka koskevat valittajan taloudellista tukea Hamasin terroritoiminnalle ja joiden perusteella Sanctieregeling on annettu.

75 Lisäksi yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen on antanut Sanctieregelingin.

76 Alankomaiden ulkoasiainministeri on nimittäin antanut Sanctieregelingin valtiovarainministerin suostumuksella vuoden 1977 seuraamuksista annetun lain (Sanctiewet 1977; Stb. 1980, nrot 93 ja 170) perusteella, sellaisena kuin se on muutettuna 16.5.2002 annetulla lailla (Stb. 2002, nro 270). Kyseisellä lailla kyseisille viranomaisille annetaan toimivalta jäädyttää henkilöiden ja yhteisöjen varat muun muassa terrorismin torjuntaan liittyvien Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston päätöslauselmien täytäntöön panemiseksi. Kuten unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 91 kohdassa, ei ole väitetty, että Sanctieregelingin kaltainen toimi kuuluu oikeusviranomaisten toimivaltaan lukuun ottamatta tämän toimen laillisuutta koskevaa tuomioistuinvalvontaa.

77 Edellä esitetystä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin on voinut perustellusti katsoa, että neuvostolla oli tiedossa tarkat tiedot tai sellaiset asiaan liittyvät seikat, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen oli tehnyt yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan mukaista määritelmää vastaavan valittajaa koskevan päätöksen.

b) Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdassa asetetut vaatimukset

78 Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan mukaan ”luettelossa olevien henkilöiden ja yhteisöjen nimet tarkistetaan säännöllisin väliajoin, vähintään kuitenkin kerran puolessa vuodessa, sen varmistamiseksi, että niiden säilyttäminen luettelossa on perusteltua”.

79 Mahdollisten vaikutusten, joita Sanctieregelingin kumoamisella on päätöksiin, jotka neuvoston on täytynyt tehdä kyseisen säännöksen nojalla, arvioinnin yhteydessä on muistutettava, että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa viitataan kansallisen viranomaisen tekemään päätökseen ja edellytetään, että on olemassa tarkkoja tietoja tai sellaisia asiaan liittyviä seikkoja, jotka osoittavat, että tällainen päätös on tehty.

80 Kyseisestä sanamuodosta ja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan sanamuodosta ei ilmene, että tämän lisäksi aikaisemmin tehdyn päätöksen on välttämättä oltava yhä voimassa tai että sillä on välttämättä oltava yhä oikeusvaikutuksia silloin, kun neuvosto päättää säilyttää henkilön riidanalaisessa luettelossa.

81 Lisäksi on otettava huomioon kansallista päätöstä koskevan viittauksen tehtävä, sellaisena kuin se on esitetty tämän tuomion 68 kohdassa, eli sen varmistaminen, että neuvoston päätös tehdään riittävien tietojen perusteella, mikä mahdollistaa sen, että neuvosto voi katsoa, että on olemassa vaara siitä, että asianomainen henkilö jatkaa terrorismiin osallistumista, jos ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä ei toteuteta.

82 Tässä tilanteessa ratkaiseva kysymys tutkittaessa sitä, onko henkilö säilytettävä riidanalaisessa luettelossa, on se, onko tosiasiallinen tilanne muuttunut sen jälkeen, kun kyseisen henkilön nimi on sisällytetty kyseiseen luetteloon, tai edellisen tarkistamisen jälkeen siten, ettei sen perusteella enää voida tehdä samaa päätelmää asianomaisen henkilön sekaantumisesta terrorismiin.

83 Käsiteltävässä asiassa Sanctieregelingin kumoaminen ei ole kuitenkaan lainkaan perustunut siihen, että esiin on tullut uusia tosiseikkoja tai todisteita, joiden mukaan valittaja ei enää osallistu terrorismin rahoittamiseen, tai siihen, että toimivaltaiset kansalliset viranomaiset ovat muuttaneet tällaista sekaantumista koskevaa arviointiaan.

84 Ainoa kyseisen kumoamisen oikeuttava syy on ollut tavoite välttää Sanctieregelingissä toteutetun kansallisen varojen jäädyttämistä koskevan toimenpiteen ja unionin tasolla asetuksella N:o 2580/2001 toteutetun varojen jäädyttämistä koskevan toimenpiteen välinen päällekkäisyys sen seurauksena, että valittaja on sisällytetty riidanalaiseen luetteloon. Kyseinen tavoite ilmenee Sanctieregelingin kumoamista koskevan ministerin päätöksen perusteluista. Tätä tukee se, että kyseinen kumoaminen on tullut voimaan ex nunc eikä taannehtivasti, ja se, että Sanctieregelingin (Stcrt. 2003, nro 68, s. 11) perusteluissa oli jo ilmoitettu, että Sanctieregeling kumotaan siitä lähtien, kun varojen jäädyttämistä koskeva yhteisön päätös tulee voimaan.

85 Kyseisen kumoamisen ainoana tavoitteena on siis ollut noudattaa SEUT 288 artiklan toista kohtaa, jossa määrätään, että unionin asetus on kaikilta osiltaan velvoittava ja että sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa, mikä sulkee vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan lähtökohtaisesti pois rinnakkaisten kansallisten säännösten antamisen tai voimassa pitämisen.

86 Oikeuskäytännössä on nimittäin täsmennetty, että jollei muuta ole säädetty, asetusten välitön sovellettavuus sulkee pois sen, että jäsenvaltiot toteuttavat asetuksen ulottuvuuteen vaikuttavia kansallisia toimenpiteitä (ks. vastaavasti asia 40/69, Bollmann, tuomio 18.2.1970, Kok., s. 69, Kok. Ep. I, s. 439, 4 kohta ja asia 74/69, Waren-Import-Gesellschaft Krohn, tuomio 18.6.1970, Kok., s. 451, 4 ja 6 kohta).

87 Lisäksi oikeuskäytännössä on todettu, että EUT-sopimuksesta aiheutuu jäsenvaltioille velvoitteita, joihin ne sitoutuivat ratifioinnin yhteydessä ja joiden takia ne eivät saa estää asetuksille ominaista välitöntä oikeusvaikutusta, koska tämän velvoitteen tunnollinen täyttäminen on ehdoton edellytys unionin asetusten samanaikaiselle ja yhdenmukaiselle soveltamiselle koko unionissa (ks. vastaavasti asia 34/73, Variola, tuomio 10.10.1973, Kok., s. 981, Kok. Ep. II, s. 147, 10 kohta; asia 94/77, Zerbone, tuomio 31.1.1978, Kok., s. 99, 24 ja 25 kohta ja asia 272/83, komissio v. Italia, tuomio 28.3.1985, Kok., s. 1057, Kok. Ep. VIII, s. 153, 26 kohta). Erityisesti jäsenvaltiot eivät saa toteuttaa toimea, jolla yksityisiltä salattaisiin se, että oikeussääntö on osa yhteisön oikeutta, ja se, mitä vaikutuksia oikeussäännöllä on (ks. em. asia Variola, tuomion 11 kohta; em. asia Zerbone, tuomion 26 kohta; asia C-113/02, komissio v. Alankomaat, tuomio 14.10.2004, Kok., s. I-9707, 16 kohta ja asia C-316/10, Danske Svineproducenter, tuomio 21.12.2011, Kok., s. I-13721, 41 kohta).

88 Kansallisissa säännöksissä määrätty varojen jäädyttäminen, joka kohdistuu henkilöön, johon myös unionin asetuksessa säädetty varojen jäädyttäminen kohdistuu, on omiaan vaikuttamaan kyseisen asetuksen ulottuvuuteen muun muassa sen vuoksi, että varojen, joita jäädyttäminen koskee, määritelmä ja asetuksen N:o 2580/2001 5 ja 6 artiklassa säädetyn kaltaiset säännöt, jotka koskevat poikkeuksellista valtuutusta jäädytettyjen varojen käyttämiseen tiettyjen kulujen kattamiseksi, voivat olla erilaisia kansallisella tasolla ja unionin tasolla.

89 Kun otetaan huomioon yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan sanamuoto ja tavoite, sellaisina kuin ne on esitetty tämän tuomion 78–82 kohdassa, Sanctieregelingin kumoaminen ei tässä tilanteessa riitä siihen, että valittajan säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa olisi ristiriidassa kyseisen 1 artiklan 4 ja 6 kohdan kanssa.

90 Valituksenalaisesta tuomiosta ei myöskään ilmene, että oli olemassa näyttöä siitä, että tosiasiallinen tilanne tai kansallisten viranomaisten siitä suorittama arviointi oli muuttunut Sanctieregelingin antamisen jälkeen siltä osin kuin kyse on valittajan osallistumisesta terrorismin rahoittamiseen. Valittaja ei myöskään väitä, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole ottanut tällaista näyttöä huomioon.

91 Edellä esitetystä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 ja 6 kohtaa, kun se on katsonut, ettei kansallisessa oikeudessa enää ollut Sanctieregelingin kumoamisen jälkeen ”perustaa”, jolla oikeudellisesti riittävällä tavalla oikeutetaan valittajan säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa, ilman, että se on ottanut asianmukaisesti huomioon kyseisen kumoamisen syytä.

92 Alankomaiden kuningaskunnan esittämä ainoa valitusperuste on näin ollen perusteltu, joten valituksenalainen tuomio on kumottava.

C *Valittajan asiassa C-550/10 P väitetysti tekemä vastavalitus*

93 Valittajan asiassa C-550/10 P esittämä vastine on otsikoitu myös ”vastavalitukseksi”.

94 Kuten erityisesti työjärjestyksen 117 artiklan 2 kohdasta ilmenee, vastavalitus edellyttää kuitenkin sitä, että siihen vetoava asianosainen vaatii valituksenalaisen tuomion kumoamista osittain tai kokonaan sellaisella perusteella, jota ei ole esitetty valituksessa (ks. asia C-413/06 P, Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, tuomio 10.7.2008, Kok., s. I-4951, 186 kohta), vastavalitukselle annetusta nimestä riippumatta.

95 Kuten komissio on perustellusti todennut, käsiteltävässä asiassa on todettava, että kyseisessä vastineessa ainoastaan selitetään syyt, joiden perusteella Alankomaiden kuningaskunnan esittämän valitusperusteen kahta osaa ei valittajan mukaan voida hyväksyä. Siinä ei sen sijaan ole esitetty mitään vastavalitukseen liittyvää perustelua. Tässä yhteydessä ei ole riittävää pyytää vastineen johdannossa, että unionin tuomioistuin katsoo, että asiassa C-539/10 P tehdyn valituksen sisältö on toistettu kyseisessä vastineessa ja sisällytetty kyseiseen vastineeseen.

96 Tässä tilanteessa valittajan vastavalitus on jätettävä tutkimatta.

VI Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne

97 Kun valituksenalainen tuomio kumotaan, unionin tuomioistuin voi Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan toisen virkkeen mukaan ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen.

98 Käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuin katsoo, että valittajan riidanalaisista toimista nostama kumoamiskanne on ratkaisukelpoinen ja että se on ratkaistava lopullisesti.

99 On muistutettava, että valittaja on esittänyt viisi kanneperustetta.

A *Ensimmäinen kanneperuste*

100 Ensimmäinen kanneperuste koskee yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 1, 2 ja 4 kohdan sekä asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan rikkomista ja jakautuu neljään osaan, kuten tämän tuomion 22 kohdassa on muistutettu.

101 Aluksi on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt kaikki nämä osat ja että valittaja on arvostellut valituksessaan ainoastaan toisen ja kolmannen osan hylkäämistä. Valittaja ei siis enää vaadi riidanalaisten toimien kumoamista niiden väitteiden perusteella, jotka on alun perin esitetty sen ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisessä ja neljännessä osassa. Kyseisiä osia ei näin ollen tarvitse tutkia.

102 Valittajan ensimmäisen kanneperusteen toinen osa koskee sitä, että valittajaa koskevaa päätöstä ei tehnyt yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen. Valittaja väittää tässä yhteydessä erityisesti, että Sanctieregeling ja turvaamistoimista annettu tuomio eivät kuulu mihinkään tässä säännöksessä tarkoitetuista päätösryhmistä.

103 Kyseinen osa ei ole perusteltu. Tämän tuomion 64–77 kohdasta nimittäin ilmenee, että neuvostolla oli tiedossa tarkat tiedot tai sellaiset asiaan liittyvät seikat, jotka osoittavat, että toimivaltainen viranomainen oli tehnyt yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan mukaista määritelmää vastaavan valittajaa koskevan päätöksen.

104 Neuvoston väitteestä, joka sisältyy sen unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämään vastineeseen ja jonka mukaan riidanalaiset toimet olivat perustuneet ainoastaan turvaamistoimista annettuun tuomioon, on palautettava mieliin yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tehdyn kansallista päätöstä koskevan viittauksen tehtävä, joka on sen varmistaminen, että asianomaisen henkilön

osallistumisesta terrorismiin on olemassa luotettavia ja uskottavia todisteita tai näyttöä, jota tai joita kansalliset viranomaiset pitävät luotettavina. Lisäksi Sanctieregeling mainitaan valittajalle kahteen kertaan eli 23.4. ja 29.6.2007 päivätyillä kirjeillä toimitetuissa perusteluissa. Tässä tilanteessa kyseinen neuvoston väite on ainoastaan neuvoston vaatimusten tueksi esitetty väite, joka ei voi sitoa unionin tuomioistuinta, kun se arvioi riidanalaisten toimien laillisuutta (ks. analogisesti yhdistetyt asiat C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, Ruotsi ym. v. API ja komissio, tuomio 21.9.2010, Kok., s. I-8533, 65 kohta).

105 Ensimmäisen kanneperusteen kolmannessa osassa valittaja väittää, ettei perusteluista, turvaamistoimista annetusta tuomiosta, Sanctieregelingistä tai myöskään AIVD:n muistiosta ilmene vähäisintäkään terrorismin tukemista osoittavaa valittajan tarkoitusta, tuottamusta tai tietämystä. Näiden seikkojen näyttäminen toteen, mikä valittajan mukaan on neuvoston tehtävä, on kuitenkin ratkaisevaa yhteisen kannan 2001/931 ja asetuksen N:o 2580/2001 soveltamiseksi. Neuvosto on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kun se on olettanut, että valittaja tiesi, että tietyt järjestöt, joille varoja luovutettiin, liittyivät Hamasiin ja että nämä järjestöt puolestaan käyttivät näitä varoja terroritekojen toteuttamiseen.

106 Tässä yhteydessä käsiteltävän asian olosuhteista, jotka on esitetty aivan oikein valituksenalaisen tuomion 128–132 kohdassa, ilmenee, että neuvosto pystyi arviointivirhettä tekemättä katsomaan, että valittaja oli yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3 kohdan k alakohdassa tarkoitetulla tavalla tietoinen siitä, että sen varojenkeruutoiminnalla ja varojen luovuttamisella käytettäviksi edistettiin terrorismia.

107 Tässä tilanteessa ensimmäisen kanneperusteen kolmas osa ja näin ollen kyseinen kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä perusteettomana.

B *Kolmas kanneperuste*

108 Kolmas kanneperuste koskee yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan sekä olennaisen menettelymääräyksen rikkomista. Kyseisessä kanneperusteessa valittaja väittää, että neuvosto ei ollut tarkistanut lainkaan sitä, olivatko perusteet, joilla alkuperäinen varojen jäädyttämistä koskeva päätös perusteltiin, edelleen olemassa, eikä sitä, oliko valittajan säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa aiheellista, ja että se oli näin ollen rikkonut olennaista menettelymääräystä.

109 Valittaja väittää, ettei sillä ole enää mitään keinoa saattaa Alankomaiden tuomioistuimen tutkittavaksi AIVD:n vuonna 2003 esittämien syytösten asiallista oikeellisuutta ja vielä vähemmän niiden järjestöjen nykyistä asemaa, joille se luovutti varoja. Lisäksi neuvosto ei ole ottanut riittävällä tavalla huomioon sitä, ettei Alankomaissa ole Sanctieregelingin eikä turvaamistoimista annetun tuomion nojalla aloitettu valittajaa koskevaa esitutkintaa tai nostettu valittajaa vastaan syytettä, vaikka Sanctieregeling kumottiin välittömästi, kun ensimmäinen yhteisön toimi valittajan varojen jäädyttämisestä toteutettiin.

110 Tässä yhteydessä on aluksi muistutettava, että tämän tuomion 78–89 kohdasta ilmenee, ettei Sanctieregelingin kumoaminen riitä sellaisenaan siihen, että valittajan säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa on ristiriidassa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 ja 6 kohdan kanssa.

111 Kuten tämän tuomion 90 kohdassa on todettu, valituksenalaisesta tuomiosta ei myöskään ilmene, että oli olemassa näyttöä siitä, että tosiasiallinen tilanne tai kansallisten viranomaisten siitä suorittama arviointi oli muuttunut Sanctieregelingin antamisen jälkeen siltä osin kuin kyse on valittajan osallistumisesta terrorismin rahoittamiseen.

112 Valittaja ei myöskään väitä, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole ottanut tällaista näyttöä huomioon tai että neuvostolla on ollut näyttöä, jonka perusteella neuvosto olisi voinut päätyä katsomaan, että valittaja oli Sanctieregelingin antamisen jälkeen keskeyttänyt osallistumisensa terrorismin rahoittamiseen tai lopettanut sen rahoittamiseen osallistumisen, riippumatta siitä, että valittajan varojen jäädyttäminen teki kyseisestä osallistumisesta vaikeaa, jopa mahdotonta.

113 Tässä tilanteessa ei voida todeta, että neuvosto on jättänyt noudattamatta yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan mukaista tarkistusvelvoitettaan.

C *Toinen ja neljäs kanneperuste*

1. Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

114 Toisessa ja neljännessä kanneperusteessaan valittaja väittää, että riidanalaisilla toimilla loukataan sen omaisuudensuojaa koskevaa perusoikeutta yhteisön oikeuden yleisten periaatteiden, etenkin suhteellisuusperiaatteen, EU 6 artiklan ja Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan vastaisesti.

115 Valittaja myöntää, että varojen jäädyttäminen ei loukkaa asianomaisten henkilöiden rahavaroja koskevan omaisuudensuojan keskeistä sisältöä vaan ainoastaan rajoittaa kyseisten varojen käyttöä. Puuttuminen, joka seuraa riidanalaisista toimista, on kuitenkin käsiteltävässä asiassa suhteeton. Olisi nimittäin ollut mahdollista valita useiden terrorismin rahoittamisen torjumista, joka on sellaisenaan oikeutettu tavoite, koskevien riittävien toimenpiteiden välillä, ja valittu toimenpide ei ole se, josta asianomaiselle aiheutuu vähiten rajoitteita.

116 Tässä yhteydessä valittaja arvostelee neuvostoa siitä, että se on jäädyttänyt kaikki valittajan varat, vaikka se olisi voinut yhtä tehokkaasti ja vähemmän rajoittavalla tavalla kieltää valittajaa luovuttamasta varoja tietyille järjestöille, kieltää sitä ainoastaan tukemasta taloudellisesti Palestiinassa toteutettavia hankkeita, myöntää sille luvan luovuttaa varoja tietyille humanitaarisille järjestöille, ottaa käyttöön järjestelmän, jossa kansallinen viranomainen myöntää ennakkoluvan ennen kutakin liiketoimea, tai asettaa sille ankaran velvoitteen perustella luovutettujen varojen käyttöä jälkikäteen. Valittajahan on ehdottanut neuvostolle kyseisiä vaihtoehtoisia toimenpiteitä 25.5.2007 päivätyssä kirjeessään.

117 Valittaja lisää, että on otettava huomioon myös kohtuuton haitta, jota sille aiheutuu riidanalaisista toimista, koska ne haittaavat sen olemassaolon perustetta eli sitä, että se rahoittaa hyväntekeväisyysjärjestöjä. Sen seurauksena, että sen varat on jäädytetty, se ei voi enää suorittaa mitään niistä tehtävistä, joiden suorittamista varten se on perustettu, mukaan lukien hyväntekeväisyystyötä Alankomaissa.

118 Lisäksi käsiteltävässä asiassa kyseessä olevien toimenpiteiden, jotka ovat olleet voimassa jo yli neljän vuoden ajan, epämääräinen ja mahdollisesti rajoittamaton voimassaoloaika vahvistaa valittajan mukaan niiden suhteettomuutta. On mahdotonta ennustaa ajanjaksoa, jonka ajan neuvosto pitää tarpeellisena soveltaa kyseisiä toimenpiteitä valittajaan. Valittaja ei voi itse tehdä mitään muuttaakseen asemaansa.

119 Neuvosto, Alankomaiden kuningaskunta ja komissio katsovat, että riidanalaiset toimet ovat suhteellisuusperiaatteen mukaisia, joten valittajan omaisuudensuojaa ei ole loukattu.

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

120 Riidanalaisissa toimissa toteutettu varojen jäädyttämistä koskeva toimenpide on turvaamistoimi, jonka tarkoituksena ei ole, että asianomaisilta henkilöiltä vietäisiin heidän omaisuuttaan (ks. em. yhdistetyt asiat Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomion 358 kohta). Se merkitsee kuitenkin kiistatta valittajan omaisuudensuojaan perustuvan oikeuden käyttöä koskevaa rajoitusta, jonka on lisäksi todettava olevan huomattava, kun otetaan huomioon kyseisen varojen jäädyttämistä koskevan toimenpiteen yleinen ulottuvuus ja se seikka, että se kohdistettiin valittajaan ensimmäisen kerran 27.6.2003 tehdyllä päätöksellä.

121 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan omaisuudensuoja ei kuitenkaan ole unionin oikeudessa absoluuttinen. Näin ollen siihen perustuvan oikeuden käyttämistä voidaan rajoittaa, kunhan rajoitukset tosiasiassa palvelevat yleisen edun mukaisia unionin tavoitteita eikä niillä puututa näihin oikeuksiin tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin näin suojattujen oikeuksien keskeistä sisältöä (ks. asia C-84/95, Bosphorus, tuomio 30.7.1996, Kok., s. I-3953, 21 kohta; em. yhdistetyt asiat Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomion 355 kohta ja asia C-548/09 P, Bank Melli Iran v. neuvosto, tuomio 16.11.2011, 89, Kok., s. I-11381, 113 ja 114 kohta).

122 Lisäksi vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan suhteellisuusperiaate kuuluu unionin oikeuden yleisiin periaatteisiin, ja se edellyttää, että kyseessä olevan säännöstön legitiimit tavoitteet ovat toteutettavissa unionin oikeuden säännöksessä säädettyjen keinojen avulla ja että näillä keinoilla ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi (ks. mm. asia C-176/09, Luxemburg v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 12.5.2011, Kok., s. I-3727, 61 kohta ja asia C-380/09 P, Melli Bank v. neuvosto, tuomio 13.3.2012, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

123 Kun otetaan huomioon yleisen edun mukainen päämäärä, joka on kansainväliselle yhteisölle niin perustavanlaatuinen kuin on taistelu kaikkia keinoja käyttäen, Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan mukaisesti, kansainväliseen rauhaan ja turvallisuuteen kohdistuvia, terroriteoista aiheutuvia uhkia vastaan, sellaisten henkilöiden varojen, rahoituksen lähteiden ja muiden taloudellisten resurssien jäädyttäminen, joiden on katsottu asetuksessa N:o 2580/2001 ja yhteisessä kannassa 2001/931 säädettyjen sääntöjen mukaisesti osallistuvan terrorismin rahoittamiseen, ei sellaisenaan ole epäasianmukainen (ks. vastaavasti em. asia Bosphorus, tuomion 26 kohta; em. yhdistetyt asiat Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomion 363 kohta ja em. asia Bank Melli Iran v. neuvosto, tuomion 115 kohta).

124 Valittaja myöntää itse, että tavoiteltu päämäärä eli terrorismin rahoittamisen torjuminen kansainvälisen rauhan ja turvallisuuden ylläpitämiseksi on legitiimi, ja se ei kiistä sitä, että kyseinen tavoite voidaan saavuttaa varojen jäädyttämisellä. Se riitauttaa ainoastaan riidanalaisissa toimissa määrätyn varojen jäädyttämisen tarpeellisuuden ja oikeasuhteisuuden.

125 Kyseisestä tarpeellisuudesta on todettava, että valittajan mainitsemat vaihtoehtoiset ja vähemmän rajoittavat toimenpiteet, kuten ennakkolupajärjestelmä tai velvoite perustella luovutettujen varojen käyttöä jälkikäteen, eivät mahdollista sitä, että tavoiteltu päämäärä eli terrorismin rahoittamisen torjuminen saavutetaan yhtä tehokkaasti, kun otetaan erityisesti huomioon mahdollisuus kiertää asetettuja rajoituksia.

126 Lisäksi osittaisesta varojen jäädyttämisestä, joka koskee ainoastaan terrorismin rahoittamiseen liittyviä varoja, ei ole säädetty yhteisessä kannassa 2001/931 eikä asetuksessa N:o 2580/2001. Tämä pätee myös Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston päätöslauselmaan 1373 (2001), jonka 1 kohdan c alakohdassa määrätään yleisesti, että valtioiden on jäädytettävä sellaisten henkilöiden varat, muut rahoituksen lähteet tai taloudelliset resurssit, jotka osallistuvat terroritekojen toteuttamiseen tai yrittävät toteuttaa terroritekoja. Kyseisen päätöslauselman sanamuoto ja tarkoitus on otettava

huomioon tulkittaessa unionin säännöksiä, joilla se on tarkoitus panna täytäntöön (ks. vastaavasti mm. asia C-550/09, E ja F, tuomio 29.6.2010, Kok., s. I-6213, 72 kohta; em. asia Bank Melli Iran v. neuvosto, tuomion 104 kohta ja em. asia Melli Bank v. neuvosto, tuomion 55 kohta).

127 Siitä, että valittajan säilyttäminen riidanalaisessa luettelossa riidanalaisilla toimilla on väitetysti suhteetonta, on todettava, että asetuksen N:o 2580/2001 5 ja 6 artiklassa säädetään yhtäältä mahdollisuudesta sallia jäädytettyjen varojen käyttäminen perustarpeiden tyydyttämiseksi tai tiettyjen sitoumusten täyttämiseksi ja toisaalta mahdollisuudesta myöntää erityisiä valtuutuksia varojen, muiden rahoituslähteiden tai muiden taloudellisten resurssien vapauttamiseen (ks. analogisesti em. yhdistetyt asiat Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomion 364 kohta).

128 Lisäksi on otettava huomioon se, että – toisin kuin edellä mainitussa asiassa Bosphorus annetussa tuomiossa kyseessä ollut henkilö – valittaja on menettelyllään myötävaikuttanut siihen, että se on sisällytetty riidanalaiseen luetteloon, johtaneeseen tilanteeseen, kuten Sanctieregelingistä ja turvaamistoimista annetusta tuomiosta ilmenee.

129 Lopuksi valittajan säilyttämistä riidanalaisessa luettelossa riidanalaisilla toimilla ei voida pitää suhteettomana väitetyn mahdollisesti rajoittamattoman voimassaoloajan vuoksi. Kyseinen säilyttäminen nimittäin tarkistetaan säännöllisin väliajoin sen varmistamiseksi, että ne henkilöt ja yhteisöt, jotka eivät enää täytä riidanalaisessa luettelossa olemisen kriteerejä, poistetaan kyseisestä luettelosta (ks. analogisesti em. yhdistetyt asiat Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomion 365 kohta).

130 Tästä seuraa, että koska terrorismin torjuminen on erittäin tärkeää kansainvälisen rauhan ja turvallisuuden ylläpitämiseksi, riidanalaisista toimista aiheutuva valittajan omaisuudensuojan rajoittaminen ei ole suhteetonta tavoiteltuihin päämääriin nähden.

131 Näin ollen toinen ja neljäs kanneperuste eivät ole perusteltuja ja ne on hylättävä.

D *Viides kanneperuste*

1. Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

132 Viidennessä kanneperusteessaan valittaja väittää, että päätös 2007/445 ei täytä EY 253 artiklassa asetettua perusteluvelvollisuutta useista syistä.

133 Ensinnäkään neuvosto ei ole esittänyt syitä, joiden perusteella se on katsonut, että päätöksen on käsiteltävässä asiassa tehnyt yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen.

134 Toiseksi neuvosto on ainoastaan esittänyt syyt, joiden perusteella se on katsonut, että valittaja kuuluu asetuksen N:o 2580/2001 muodolliseen soveltamisalaan, eikä ole esittänyt syitä, joiden perusteella se on katsonut harkintavaltaansa käyttäessään, että valittajaan oli tosiasiallisesti kohdistettava varojen jäädyttämistä koskeva toimenpide.

135 Kolmanneksi neuvosto ei ole esittänyt niitä erityisiä ja konkreettisia syitä, joiden perusteella se on katsonut asian tarkistamisen jälkeen, että valittajan varojen jäädyttäminen oli yhä perusteltua. Se on ainoastaan ilmaissut ”käsityksensä” siitä, että syyt, joilla on perusteltu se, että valittaja on alun perin sisällytetty riidanalaiseen luetteloon, olivat yhä päteviä.

136 Neljänneksi valittaja arvostelee neuvostoa siitä, ettei se ole lainkaan pyrkinyt vastaamaan yksityiskohtaisiin huomautuksiin, jotka valittaja oli toimittanut komissiolle 25.5.2007 päivätyssä kirjeessään.

137 Neuvosto ja komissio katsovat, että kun päätöstä 2007/445 luetaan yhdessä perusteluiden ja asetuksen N:o 2580/2001 kanssa, se on riittävästi perusteltu.

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

138 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 253 artiklan mukainen perusteluvelvollisuus määräytyy kyseessä olevan toimenpiteen luonteen mukaan, ja perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimenpiteen toteuttaneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden (ks. mm. asia C-367/95 P, komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomio 2.4.1998, Kok., s. I-1719, 63 kohta; em. asia Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, tuomion 166 kohta ja em. asia E ja F, tuomion 54 kohta).

139 Perusteluvelvollisuuden täyttymistä on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimenpiteen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, joka niillä, joille toimenpide on osoitettu tai joita se koskee suoraan ja erikseen, voi olla saada selvennystä tilanteeseen (ks. mm. em. asia komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomion 63 kohta; em. asia Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, tuomion 166 kohta ja em. asia Melli Bank v. neuvosto, tuomion 93 kohta).

140 Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, sillä tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimenpiteen perustelut EY 253 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon sen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. mm. em. asia komissio v. Sytraval ja Brink's France, tuomion 63 kohta; asia C-42/01, Portugali v. komissio, tuomio 22.6.2004, Kok., s. I-6079, 66 kohta ja em. asia Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, tuomion 166 kohta).

141 Ensinnäkin tästä oikeuskäytännöstä ilmenee, että EY 253 artiklaa ei voida tulkita siten, että siinä edellytetään, että neuvosto vastaa yksityiskohtaisesti valittajan esittämiin huomautuksiin, kun se kuulee valittajaa ennen asianomaisen päätöksen tekemistä (ks. analogisesti yhdistetyt asiat 3/58-18/58, 25/58 ja 26/58, Barbara Erzbergbau ym. v. korkea viranomainen, tuomio 10.5.1960, Kok., s. 367, 411 ja yhdistetyt asiat 142/84 ja 156/84, British American Tobacco ja Reynolds Industries v. komissio, tuomio 17.11.1987, Kok., s. 4487, Kok. Ep. IX, s. 249, 72 ja 73 kohta).

142 Lisäksi valittajalle päätöksen 2007/445 tiedoksiannon yhteydessä tiedoksi annetuissa perusteluissa esitettiin ne yksilökohtaiset ja erityiset syyt, joiden perusteella neuvosto oli päätynyt katsomaan yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan mukaisesti kansallisen viranomaisen luotettavina pitämien tietojen pohjalta, että valittaja osallistui terrorismin rahoittamiseen. Nämä seikat olivat riittäviä, jotta valittaja pystyi ymmärtämään, mistä sitä arvosteltiin.

143 Tämä päätelmä pätee myös muihin riidanalaisiin toimiin, koska sitä ei ole kiistetty, että perustelut, joihin neuvosto vetosi kyseisten toimien perustelemiseksi, olivat samat kuin edellä mainitut perustelut.

144 Valittajan toisesta väitteestä on todettava, että Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1373 (2001) 1 kohdan c alakohdasta ja asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 1 ja 3 kohdasta ilmenee, että pääsääntönä on terroritekoihin osallistuvien henkilöiden varojen jäädyttäminen. Näin ollen neuvostoa ei voida arvostella siitä, ettei se ole esittänyt muita syitä, joiden perusteella se on voinut päätyä katsomaan, että valittajaan oli tosiasiallisesti kohdistettava varojen jäädyttämistä koskeva toimenpide.

145 Valittajan kolmas väite perustuu niiden syiden esittämättä jättämiseen, joiden perusteella neuvosto on katsonut, että valittajan varojen jäädyttäminen oli yhä perusteltua, ja siitä on muistutettava, että – kuten tämän tuomion 111 ja 112 kohdassa on todettu – ei ole olemassa näyttöä siitä, että

tosiasiallinen tilanne tai kansallisten viranomaisten siitä suorittama arviointi oli muuttunut Sanctieregelingin antamisen jälkeen siltä osin kuin kyse on valittajan osallistumisesta terrorismin rahoittamiseen. Valittaja ei myöskään väitä, että neuvostolla on ollut näyttöä, jonka perusteella neuvosto olisi voinut päätyä katsomaan, että valittaja oli Sanctieregelingin antamisen jälkeen keskeyttänyt osallistumisensa terrorismin rahoittamiseen tai lopettanut sen rahoittamiseen osallistumisen.

146 Tässä tilanteessa ei ollut tarpeen esittää yksityiskohtaisemmin syitä, joiden perusteella neuvosto oli vakuuttunut siitä, että perusteet, jotka oikeuttivat valittajan sisällyttämisen riidanalaiseen luetteloon, olivat yhä päteviä.

147 Viimeinen kanneperuste on näin ollen hylättävä, ja kanne on siis hylättävä kokonaisuudessaan.

VII Oikeudenkäyntikulut

148 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos valitus on perusteeton tai jos valitus on perusteltu ja unionin tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista. Saman työjärjestyksen 69 artiklan, jota sovelletaan sen 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, 2 kohdassa määrätään, että asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Kyseisen 69 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

149 Koska Alankomaiden kuningaskunnan valitus on hyväksytty ja valittajan valitus ja kanne riidanalaisista toimista on hylätty, valittaja on Alankomaiden kuningaskunnan ja neuvoston vaatimusten mukaisesti velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Alankomaiden kuningaskunnalle ja neuvostolle näistä valituksista aiheutuneet oikeudenkäyntikulut sekä neuvostolle ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

150 Komissio, joka on väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa, ja Alankomaiden kuningaskunta, joka on väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa, vastaavat omista kyseisissä oikeusasteissa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asiat seuraavasti:

1) Unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-348/07, Al-Aqsa vastaan neuvosto, 9.9.2010 antama tuomio kumotaan.

2) Stichting Al-Aqsan kanne ja valitus hylätään.

3) Stichting Al-Aqsa velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Alankomaiden kuningaskunnalle ja Euroopan unionin neuvostolle näistä valituksista aiheutuneet oikeudenkäyntikulut sekä neuvostolle ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

4) Euroopan komissio, joka on väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa, ja Alankomaiden kuningaskunta, joka on väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa, vastaavat omista kyseisissä oikeusasteissa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset